

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 13. října 2005

ve věci C-522/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberlandesgericht München): Scania Finance France SA proti Rockinger Spezialfabrik für Anhängerkupplungen GmbH & Co. ⁽¹⁾

(Bruselská úmluva — Uznávání a výkon — Důvody odmítnutí — Pojem „řádné doručení“)

(2005/C 296/09)

(Jednací jazyk: němčina)

Ve věci C-522/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě Protokolu ze dne 3. června 1971 o výkladu Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech Soudním dvorem, podaná rozhodnutím Oberlandesgericht München (Německo) ze dne 31. října 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 15. prosince 2003, v řízení **Scania Finance France SA** proti **Rockinger Spezialfabrik für Anhängerkupplungen GmbH & Co.**, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann (zpravodaj), předseda senátu, K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász a M. Ilešič, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 13. října 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Článek 27 bod 2 Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irsko a Spojené království Velké Británie a Severního Irsko, Úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky, Úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky a Úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království, jakož i čl. IV první pododstavec Protokolu připojeného ke zmíněné úmluvě, musejí být vykládány v tom smyslu, že pokud je v dané oblasti použitelná mezinárodní úmluva mezi odesílajícím a dožádaným státem, řádnost doručení návrhu na zahájení řízení žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo vydáno rozhodnutí, musí být posouzena podle ustanovení této úmluvy, s výhradou možnosti použít jako způsob doručení přímé zaslání mezi veřejnými činiteli, v případě, že dožádaný stát

nevznesl oficiální námitku, v souladu s čl. IV druhým pododstavcem Protokolu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 47, 21.2.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 6. října 2005

ve věci C-9/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Hoge Raad der Nederlanden): trestní řízení proti Geharo BV ⁽¹⁾

(Směrnice 88/378/EHS — Hračky — Směrnice 91/338/EHS — Nejvyšší povolený obsah kadmia)

(2005/C 296/10)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-9/04, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) ze dne 23. prosince 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 12. ledna 2004, v trestním řízení proti **Geharo BV**, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts (zpravodaj), N. Colneric, K. Schiemann a E. Levits, soudci, generální advokát: P. Léger, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 6. října 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Článek 1 věta druhá směrnice Rady 91/338/EHS ze dne 18. června 1991, kterou se podesáté mění směrnice 76/769/EHS o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se omezení uvádění na trh a používání některých nebezpečných látek a přípravků, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby se zákaz prodávat výrobky s vyšším než povoleným obsahem kadmia stanovený touto směrnicí použil na hračky, kterých se týká směrnice Rady 88/378/EHS ze dne 3. května 1988 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se bezpečnosti hraček.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 59, 6.3.2004.